

Sygn. akt I C 211/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant sekr. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2019 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa R. z siedzibą w K.

przeciwko P. Ś.

o zapłatę 556,68 zł

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa R. z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego P. Ś. 556,68 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. 5 lipca 2018r. oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona należność wynika z braku zapłaty za usługi telekomunikacyjne świadczone na podstawie umowy zawartej pierwotnym wierzycielem. Powód nabył te wierzytelności na podstawie umowy cesji. Wierzytelność obejmuje zobowiązania z tytułu abonamentu za usługi (...), wymagalne w terminach 12 stycznia 2014r., 12 lutego 2014r. i 12 marca 2014r. oraz noty odsetkowej z 8 września 2014r. Ponadto poprzedni wierzyciel wystawił notę obciążeniową w wysokości 340 zł, z terminem płatności 25 kwietnia 2016r.

Pozwany P. Ś. nie stawił się na rozprawie i nie złożył wyjaśnień.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. Ś. w dniu 9 maja 2011 r. zawarł z firmą (...) S.A. z siedzibą w W. umowę abonencką nr (...) na okres 29 miesięcy. Zgodnie z umową opłata abonamentowa za pakiet familijny wynosiła 39,90 zł. W dniu zawarcia umowy pozwany otrzymał dekodery podstawowy (...) - (...). Przyznana ulga wynosiła 1124,40 zł. Zgodnie z ust. 14 i 15 umowy części B w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy zawartej na czas określony okresu podstawowego przez abonenta (...) przez C. P. z winy abonenta będzie on zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości nieprzekraczającej przyznanej abonentowi ulgi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Strona powodowa R. z/s w K. 6 września 2016 r. zawarła z firmą (...) S.A. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności oraz sporządziła wyciąg z listy dłużników, wskazując jako dłużnika pozwanego P. Ś. na łączną kwotę 481,40 zł, z tytułu:

- Pakiet D HD 39,90 zł, płatne 12 lutego 2014r.,
- Pakiet D HD 39,90 zł, płatne 12 marca 2014 r.

- Pakiet D HD 39,90 zł, płatne 12 stycznia 2014 r.

- nota obciążeniowa z 9 września 2014r. nr (...) 21,70 zł, płatne 9 września 2014r.;

- nota obciążeniowa z 24 kwietnia 2016r. nr (...)/01 340,00 zł, płatne 25 kwietnia 2016r.

W dniu 21 października 2016r. sporządzone zostało zawiadomienie o przelewie wierzytelności oraz przesądowe wezwanie do zapłaty kwoty 526,86 zł.

Dowód:

- umowa o abonament wraz z załącznikami k. 11 – 15;
- wyciąg z umowy przelewu wierzytelności k.7 –8;
- wyciąg z listy dłużników k. 4v;
- zawiadomienie o przelewie k. 5;
- wezwanie do zapłaty k. 5v;
- noty obciążeniowe k. 12v i 13.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawa zgłoszonego żądania budziła uzasadnione wątpliwości, wobec tego powództwo podlegało oddaleniu w całości, przy czym z uwagi na niestawiennictwo pozwanego i niezłożenie przez niego wyjaśnień, Sąd zgodnie z art. 339 i 340 k.p.c. wydał wyrok zaoczny.

Strona powodowa wnosząc o zapłatę należności na podstawie cesji wierzytelności powinna już w pozwie zawnioskować wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Ponadto z uwagi na treść art. 117 § 2¹ k.c. Sąd miał obowiązek z urzędu zbadać, czy dochodzone należności nie uległy przedawnieniu. Z przeprowadzonych dowodów wynika tylko, że strona powodowa nabyła wierzytelności od (...) S.A. z siedzibą w W., przy czym trudno zweryfikować prawidłowość naliczonych należności, gdyż roszczenie wynika z umowy zawartej przez pozwanego w dniu 9 maja 2011 r. na czas określony 29 miesięcy, czyli umowa zakończyła się w październiku 2013r. Strona powodowa nie przedłożyła też żadnych dokumentów, z których wynikałby obowiązek pozwanego uiszczania opłat abonamentowych w 2014r. Tym niemniej należy zauważyć, że wymagalność wierzytelności nabytych przez stronę powodową wskazana w wykazie przypadła na 12 stycznia, 12 lutego i 12 marca 2014 r., zaś odsetki z noty odsetkowej 9 września 2014r. za zatem zgodnie z art. 118 k.c. uległy one przedawnieniu – ostatnia faktura w dniu 12 marca 2017r., a odsetki 9 września 2017r. Pozew w niniejszej sprawie został złożony 6 lipca 2018, a zatem po upływie terminu przedawnienia, stąd powództwo zgodnie z art. 117§ 2¹ k.c. podlegało oddaleniu także z uwagi na ich przedawnienie.

Jednocześnie w ocenie Sądu zupełnie bezpodstawne okazało się roszczenie wynikające z noty obciążeniowej wystawionej w dniu 11 kwietnia 2016r. Skoro strona powodowa nie wykazała, aby pozwany przedłużył umowę, której realizacja zakończyła się w 2013r., to brak było podstaw do wystawiania not obciążeniowych za niezwrócony sprzęt. Gdyby nawet przyjąć, że umowa o świadczenie usług była realizowana do września 2014r., to nota obciążeniowa powinna być wystawiona najpóźniej w dacie rozwiązania umowy, a nie dwa lata po tym czasie. Podkreślić trzeba, że zgodnie z treścią umowy zawartej przez pozwanego możliwość nałożenia na abonenta kary umownej związana była z wcześniejszym rozwiązaniem umowy z winy abonenta, a wysokość kary stanowiła proporcjonalną część przyznanej ulgi w stosunku do okresu o jaki umowa została skrócona. Strona powodowa nie wykazała, aby pozwany naruszył warunki umowy zawartej 9 maja 2011r., nie przedłożyła dokumentów potwierdzających jej przedwczesne rozwiązanie. Przeciwnie, z przedłożonych faktur wynika, że umowa po czasie na jaki zostawała zawarta była kontynuowana.

Jednocześnie w treści umowy zawartej przez pozwanego brak było jakichkolwiek postanowień dotyczących prawa obciążania abonenta karami umownymi za niezwrócenie sprzętu. Powód nie udowodnił więc, że zaistniały podstawy do obciążenia pozwanego karą umowną za niezwrócony sprzęt, ani też, że kara ta została nałożona zgodnie z warunkami umowy.

Zważywszy, że pozwany nie wdał się w spór, Sąd mając wątpliwości co do zasadności zgłoszonych w pozwie roszczeń, a także biorąc pod rozwagę z urzędu przedawnienie roszczeń, zobligowany był wyrokiem zaocznym powództwo oddalić w całości. Jak już wyżej wskazano z umowy nie wynikało na jakiej podstawie, w jakich okolicznościach, w jakim terminie i w jakiej wysokości dostawca usług miał prawo obciążyć abonenta odszkodowaniem – karą umowną za niezwrócony sprzęt. Strona powodowa nie złożyła żadnych dokumentów, z których wynikałaby podstawa obciążenia pozwanego odszkodowaniem za niezwrócenie sprzętu, określających zasady i wysokość jego ustalania, przesłanki obciążenia abonenta tym odszkodowaniem. Przede wszystkim niezrozumiałą jest także termin sporządzenia dokumentu – nota obciążeniowa. Umowa bowiem przestała wiązać w 2014r. Ostatnie faktury z tytułu opłat abonamentowych operator wystawił we wrześniu 2014r., zatem wystawienie noty obciążeniowej w kwietniu 2016r. nastąpiło z co najmniej półtorarocznym opóźnieniem. Gdyby poprzednik prawny powoda wystawił tę notę w najwcześniejszym możliwym terminie zgodnie z art. 120 zd. 2 k.c., roszczenie o zapłatę kary umownej również przedawniłoby się.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwie mamy do czynienia z roszczeniami wynikającymi z umowy zawartej pomiędzy profesjonalnym przedsiębiorcą a konsumentem. Obowiązkiem Sądu było więc skontrolowanie, czy umowa łącząca pozwanego z cedentem nie zawierała niedozwolonych postanowień umownych. Ponadto zgodnie z obecnie obowiązującą treścią art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Sąd zobowiązany był więc z urzędu badać zarówno wymagalność, jak i termin przedawnienia roszczenia dochodzonego przeciwko pozwanemu konsumentowi. W ocenie Sądu, zważywszy na treść art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości oraz jej wymagalności, a w szczególności okoliczności, że wierzytelność ta przysługuje stronie powodowej oraz, że nie uległa przedawnieniu.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, że należności objęte pozwem istnieją, a gdyby nawet przyjąć, że umowa abonamentowa była przedłużana, to należności te uległy przedawnieniu najpóźniej we wrześniu 2017r.

Mając na względzie, że strona powodowa nie sprostała ciężarom na niej obowiązkowi udowodnienia faktów, z których wywodziła swoje roszczenia (art. 6 k.c. i 232 k.p.c.) Sąd wyrokiem zaocznym oddalił powództwo jako nieudowodnione i przedawnione.